Univerzitet u Novom Sadu, Pedagoški fakultet, Sombor
Univerzitet u Beogradu, Filološki fakultet -
Katedra za bibliotekarstvo i informatiku, Beograd

DOI 10.5937/kultura1235152V

UDK 316.774:001

02:316.776

originalan naučni rad

DIGITALNI SVET I FENOMEN SUVIŠKA INFORMACIJA

Sažetak: *U radu se preispituju uzroci i posledice fenomena suviška informacija u svetu digitalnih medijskih tehnologija, sa posebnim osvrtom na funkcije biblioteka u odabiru i vrednovanju informacionih sadržaja. Kao što je pokazao Bodrijar, živimo u svetu u kojem je sve više informacija, a sve manje smisla. Preobilje informacija urušava samu komunikaciju, a time i suštinu društvenosti. Očigledno je da informacione mreže i digitalne tehnologije iz osnova menjaju naše navike i iskustva, proizvodeći novu kulturu i nove institucionalne modele i društvene paradigme. Ipak moramo sačuvati meru opreznosti i zdravog skepticizma pre nego što poverujemo da su nove tehnologije same po sebi rešena zagonetka ljudske istorije. I u digitalnom svetu moramo se upitati: Gde je znanje koje smo izgubili sa informacijama? Gde je mudrost koju smo izgubili sa znanjem?*

Ključne reči: *informaciono preobilje, upravljanje informacijama, biblioteke, mediji, znanje*

Paradoksi digitalnog sveta¹

Po mišljenju Žana Bodrijara, jednog od najlucidnijih teoretičara postmoderne, savremeni razvijeni svet postao je jedan opšti interaktivni performans, luna-park ideologija, znanja, proizvodnje, značenja, smrti i razaranja. Postmoderna se može razumeti i kao svojevrsna ideologija informatičkog društva. Pluralizam smisla i životnih stilova, bez ikakvih čvrstih vrednosnih uporišta, zapravo je posledica proizvodnje viška informacija i svo-

¹ Rad je nastao kao rezultat istraživanja u okviru projekta *Digitalne medijske tehnologije i društveno-obrazovne promene* (Projekat br. III 47020) koji se realizuje uz finansijsku podršku Ministarstva za nauku i tehnološki razvoj Republike Srbije za period 2011-2014.

đenja slobode na slobodu trgovine informacijama. Umesto da proizvode smisao, informacije gutaju sopstvene sadržaje, uništavajući istovremeno i samu komunikaciju, a time i mogućnost društvenosti. Postindustrijsko društvo i civilizacija došli su do tačke sa koje se realnost gubi i zamenjuje *hiperrealnošću* ili *simulacijom* stvarnog života; u pustinji nadstvarnosti nestaje svaka razlika između Bića i Privida. Kultura više nije čarobni napitak koji se pije u jednom posvećenom mentalnom prostoru, već je kultura prostor brzine, bioskopa, tehnologije. Ova kultura nema „kulturnog diskursa“ niti kulturni patos od fetišizma nasleđa. Umesto toga treba govoriti o „antropološkoj kulturi“ koja se sastoji u izmišljanju običaja i načina života. Sve je kulturno i sve kulture i svi životni stilovi su podjednako legitimni. Savremeni svet zasićen je informacionim i virtuelnim sadržajima. Živimo u vremenu u kojem slike nekog događaja zamenjuju neposredno iskustvo. Ljudi su zapljusnuti talasom znakova i medijskih poruka bez ikakve poruke i značenja. Imitacija postaje stvarnost, simulacija zamenjuje istinu. Bodrijar zaključuje da se nalazimo u univerzumu u kome ima sve više informacija, a sve manje smisla. Iako se pomoću medija stalno ubacuju nove poruke i sadržaji, gubljenje i propadanje smisla odigrava se daleko brže od njegovog obnavljanja. Umesto da ostvaruju komunikaciju, mediji se iscrpljuju u prividu, u *insceniranju komunikacije*. Brojne kontakt-emisije, razgovori, intervjui, učešće publike, sva ta ogromna medijska energija troši se samo zato da bi se održao privid istinske komunikacije.²

Ova sve žešća inscenacija komunikacije rastvara i uništava svaki društveni smisao i vodi do totalne entropije i haosa. *Mediji više nisu izvršioci socijalizacije, već upravo suprotno, oni urušavaju svaku društvenost u masama*. Ovde se postavlja pitanje da li čitav informatički univerzum ima značaja za čoveka, da li informacija zaista informiše? Po Bodrijaru, odgovor je negativan. Mnoštvo informacija prikriva odsustvo smisla i istine. Informaciona agresija standardizuje i homogenizuje društveni organizam u pasivnu i lobotomiranu potrošačku masu. Postmoderni mediji postepeno i neopaženo modifikuju naša čula i preobraćaju ih u njihov vlastiti odraz. To više nije pitanje imitacije, već pitanje *supstitucije realnog sveta* slikama i znacima realnog. Posledica je zamena realnog sveta medijskim dvojnikom i hotimično prihvatanje surogata hiperrealnosti. Tu se naravno otvara polje suptilnih manipulacija i ispiranja mozgovu publike: *ne gledamo više mi televiziju, već ona gleda nas*, oblikujući naše želje i potrebe i legitimizujući interese nevidljivih centara moći. Bodrijar navodi Borhesovu priču o caru koji je hteo da napravi idealnu, detaljnu mapu svog carstva, sve dok na kraju mapa nije bi-

2 Bodrijar Ž., *Simulakrumi i simulacije*, Novi Sad 1991.

la veličine carstva i potpuno ga prekrila, tako da je samo carstvo nestalo pod svojom kartom. Današnji medijski manipulatori sa istom beskrupuloznošću prekrivaju našu stvarnost i naše živote svojim modelima simulacije. I u digitalnom svetu moramo se stalno pitati: Gde je znanje koje smo izgubili sa informacijama? Gde je mudrost koju smo izgubili sa znanjem?

O višku informacija i manjku znanja

U jednom od svojih znamenitih fragmenata, Heraklit, efeski mudrac, upozorava da „mnogoznalaštvo ne uči mudrosti (pameti), inače bi naučilo Hesioda i Pitagoru, isto kao i Ksenofana i Herakleja“³. Ako zanemarimo izvesnu dozu jetkosti i surevnjivosti, koje, očigledno, nisu bili pošteđeni ni stari Grci, Heraklitova primedba mogla bi se protumačiti kao upozorenje da mnoštvo saznanja, ili, kako bismo mi danas rekli, mnoštvo informacija, samo po sebi nije dovoljna garancija onome ko ih poseduje da će doći do istinskog saznanja ili mudrosti. Za Heraklita, doći do istine znači shvatiti jedinstvo u mnoštvu, povezati stvari, otkriti smisao i poredak, ukratko, pronaći Logos u stalnoj promeni.

Potvrdu da Heraklitova misao i danas može biti aktuelna i podsticajna nalazimo tamo gde se možda i ne bismo tome nadali. U čuvenoj knjizi *Megatrendovi - deset novih trendova razvoja koji menjaju naš život* Džon Nejzbit, radikalni pobornik tehnocrone i informatičke civilizacije, formuliše i razmatra tezu u kojoj prepoznajemo daleki eho Heraklita: „Gušimo se u informacijama, a gladni smo znanja“⁴. Ovaj autor ukazuje da nekontrolisane i neorganizovane informacije prestaju biti izvor bogatstva informatičkog društva. Naučnici, preplavljeni tehničkim podacima, žale se na „informatičko zagađenje“ i opominju da je lakše obaviti neki eksperiment nego proveriti da li je već izveden. Svakog dana napiše se šest do sedam hiljada naučnih tekstova. Međutim, Nejzbit rešava ovaj problem u duhu tehnološkog optimizma: informatička tehnologija će jedinstvenim informaciono-komunikacionim kompjuterskim sistemom uneti red u kaos informacionog zagađenja. Ta nova komunikaciona mreža prenosiće nove proizvode informatičkog društva, kao što je transportna mreža nekad prenosila proizvode industrijalizacije. Taj novi, jedinstven komunikacioni sistem napajaće informatičko društvo kao što je energija – električna, nuklearna, nafta – pokrenula industrijsko društvo i kao što su prirodne sile – vetar, voda i sirova snaga – održavale poljoprivredno društvo.

3 Koplston F., *Istorija filozofije: Grčka i Rim*, Beograd 1991, str. 72.

4 Nejzbit J., *Megatrendovi*, Zagreb 1985, str. 31.

Postoji još jedan Heraklitov fragment u kojem se, u kontekstu ocenjivanja Pitagorinog učenja, govori o mnogoznalaštvu kao prevari. Dakle, ne samo da mnogoznalaštvo ne garantuje istinsku mudrost, već ono može dovesti i u zabludu, ili čak prevaru. I ovo zapažanje može se razmotriti u modernom kontekstu informatičkog društva. Može li nam se, pojedinačno ili kolektivno, dogoditi da se u obilju informacija kojima smo svakodnevno obasuti istina izvitoperi i zameni prevarom? Ovde se otvara pitanje selekcije i kontrole informacija. U poplavi informacija koje nude raznovrsni mediji, istina sve češće otkriva svoja rašomonska lica. Mislimo da smo dobro obavešteni dok tražimo i proveravamo informacije čitajući različite novine ili uporno okrećući brojne televizijske kanale, retko svesni da smo, najčešće, robovi ili žrtve medijskih manipulacija.

Ovde smo samo skicirali jedan problem koji ima značajne reperkusije i za teoriju i praksu najznačajnijih institucija koje se bave proizvodnjom i distribucijom informacija u savremenom svetu, kakve su biblioteke, informacioni servisi i mediji. Odmah da kažemo da se kompleksu pitanja vezanih za informatizaciju najčešće pristupa sa kvantitativnog aspekta. Protok informacija razmatra se kao prevashodno tehnološki i ekonomski problem: koliko informacija postoji, kakav im je pristup, kako ih proizvesti i prodati. Mi bismo, međutim, želeli da ukažemo da ova problematika ima i drugi aspekt, ne samo tehnološko-ekonomski, već i vrednosni. Ovakav pristup je ubedljivo izložen u tekstu norveškog autora Georga Vesthajma pod naslovom *Informacije ili prosvetćenost – odlučujući izbor za javne biblioteke*: „Nasuprot koncepcije informacija, tesno povezane sa interesima njihovih proizvođača, stoji koncepcija prosvetćenosti, vezana s interesima pojedinca i građanina. Da bi shvatio samog sebe, društvo i svet, čovek treba da ima pristup do institucija i infrastrukture preko kojih može doći do raznovrsnih i pouzdanih informacija o individualnom i socijalnom životu. S naše tačke gledišta, informacija je značajna čoveku samo u onom stepenu u kojem odgovara njegovim životnim potrebama. Kada ljudi streme da dostignu istinsko razumevanje sebe i društva, potrebne su im informacije koje osvetljavaju različite životne detalje. U tom slučaju traganje za informacijama je samo jedan od puteva ka prosvetčivanju, shvatanju stvarnosti, gde puka tehnika posredovanja informacija može malo pomoći“⁵.

Svrha ovog uvoda bila je da podstakne na razmišljanje o protivrečnim tendencijama u razvoju informatičkog društva i da ukaže da se informacijama i tehnologiji može i mora pristupati i sa

5 Vestheim G., Information or Enlightenment, *Scandinavian Public Library Quarterly* 4, Stockholm 1992, str. 12-17.

kvantitativno-tehničkog i sa vrednosno-humanističkog aspekta. Polazeći ovog puta s vrednosnog ishodišta, i naravno, ne zane-marujući tehnički pristup, namera nam je da se u ovom radu pozabavimo jednom polemikom koju je opet započeo filozof, a koja je izazvala brojne odjeke u krugovima bibliotekara i informacionih stručnjaka u svetu. Uostalom, to možda i jeste osnovni zadatak filozofski nastrojenog uma: postaviti pitanje smisla i svrhe, podstaći razmišljanje o svakom poslu koji preduzimate, otkriti problem tamo gde sve izgleda jasno, nesporno i samo po sebi očigledno. U tom smislu, u tekstu *Filozofija bibliotekarstva iz Svetske enciklopedije biblioteka*, koju je izdalo uticajno Američko udruženje biblioteka, Džesi Šir ističe: „Svaka filozofija počinje priznavanjem sopstvenog neznanja – i postavljanjem fundamentalnih pitanja“. Arčibald Maklaš, glavni bibliotekar Kongresne biblioteke, jednom je rekao svom osoblju: „Mi znamo sve odgovore; ono što mi ne znamo, jesu pitanja“⁶.

Misija bibliotekara u odabiru informacija

U maju 1934. godine u Parizu je održan Međunarodni kongres bibliotekara i bibliografa. Uvodni referat, pod nazivom *Misija bibliotekara*, podneo je čuveni španski filozof Hose Ortega i Gaset. U to doba Ortega je bio na vrhuncu svoje intelektualne karijere, a njegova knjiga *Pobuna masa* najčitanije delo španskog jezika posle Servantesovog *Don Kihota*. U ovoj knjizi Ortega izlaže jednu originalnu doktrinu o masama i njihovoj prevlasti u savremenim društvima. Pobuna masa i njihov dolazak do društvene moći i vlasti osnovni je uzrok krize evropskog javnog života. Brutalna vladavina masa, smatra Ortega, nastaje kao posledica poremećaja tradicionalne hijerarhije vrednosti i Francuske revolucije 1789. godine, koja je omogućila da mase uđu u politički život. Ideje o narodnom suverenitetu, opštem pravu glasa, jednakosti i pravima čoveka upropastile su izvornu doktrinu liberalizma, zasnovanu na temeljima individualizma i ličnih kvaliteta pojedinca. Masifikacija je prodrla u sve pore društva, od ekonomije, do nauke, kulture i morala i nametnula kao dominantan tip ličnosti „čoveka mase“. Prinudna socijalizacija i nivellacija pojedinaca, depersonalizacija čoveka, uniformnost ukusa i pogleda na svet temeljne su činjenice moderne evropske kulture i politike. Ortegin ideal čoveka je autentični pojedinac, vođen stalnim usavršavanjem i nadilaženjem postojećeg, koji se otima inerciji i prosečnosti. Obezličena masa je plodno tle za nastanak i delanje elita, jer se samo vrsni pojedinci, natprosečni, mogu izditi do toga da budu akteri istorije ili društvenih zbivanja i nosi-

6 Sheri J., *Philosophy of Librarianship*, in: *ALA World Encyclopedia*, Chicago 1980, str. 317.

oci autentičnih vrednosti i vrlina. Odjeci ovih ideja čuli su se i u Orteginom obraćanju svetskoj bibliotekarskoj eliti.

Ortega najpre ukazuje da se, tokom istorije, misija bibliotekara razvija u direktnoj proporciji sa značajem koji imaju knjige kao društvena neophodnost. Tek u epohi renesanse konstituiše se realna potreba za znanjem, kada čovečanstvo preuzima odgovornost za vlastiti razvoj. Demokratsko društvo, kaže Ortega, predstavlja trijumf knjiga koje su napisali ljudi nad Knjigom otkrivenom od Boga. Početkom 19. veka već se može govoriti o nezamenljivoj ulozi i socijalnoj moći knjiga u svim sferama društvenog života.

Tokom renesanse začinje se misija bibliotekara. Zbog malog broja naslova, ona nije usmerena na katalogizaciju ili organizaciju zbirki, već prevashodno ka ohrabrivanju nabavke i produkcije knjiga. Tokom 19. veka situacija je obrnuta, na sceni je sve više knjiga i bibliotekara. Problem nije pronaći dovoljno knjiga, već otkriti i ohrabriti čitaoce. Knjiga postaje instrument koji rešava teškoće čuvanja i prezentacije ideja, korisno oruđe progresa, vitalna funkcija moralnog vaspitanja civilizovanih građana.

Međutim, ovaj tako neophodan socijalni instrument počinje da se okreće protiv čoveka – postaje nekontrolisan. Ima previše knjiga, upozorava Ortega, kultura koja je oslobodila čoveka i izbacila ga iz primitivizma sada ga ponovo gura usred opasne šume knjiga i informacija iz koje se teško može nazreti smisao i pronaći izlaz. Mnoge od ovih knjiga su beskorisne i glupe, njihovo postojanje i čuvanje dodatno je opterećenje humanitetu, ionako preopterećenom drugim problemima. U isto vreme oseća se nedostatak istinski vrednih i korisnih dela.

Oba problema potiču iz istog izvora: produkcija knjiga je totalno neorganizovana i prepuštena spontanom izboru. Došlo je vreme, smatra Ortega, da se pristupi kolektivnoj organizaciji knjižne produkcije i da se čovečanstvo zaštiti od falš literature, pseudoideja i lavine beskorisnih informacija. U tome je nova misija bibliotekara: „Čovek nasleđuje oblike postojanja, ideje, životno iskustvo svojih predaka. On počinje od nivoa koji čini prošlost akumulirana pred njegovim nogama. Čovek na raspolaganju ima mnoge ideje, reakcije i izume koje su njegovi preci već otkrili... Instrument koji rešava problem prenošenja ideja jeste knjiga – ali ima previše knjiga... U prošlosti, bibliotekar je bio odgovoran za knjigu kao predmet, od sada on mora da usredsredi pažnju na knjigu kao živu funkciju. Bibliotekar budućnosti

biće doktor, higijeničar za čitanje. Bibliotekar ne treba da bude samo rukovalac knjigama (kao stvarima) nego i sudija koji određuje njihovu vitalnu funkciju⁷.

Nikada u istoriji bibliotekarske literature bibliotekarima nije ponuđena tako odgovorna i obavezujuća misija. Učtivom auditorijumu u Parizu Ortega je predložio da bude „filter postavljen između čoveka i bujice knjiga“. On je insistirao da bibliotekari moraju napustiti neutralno stanovište u nabavci, obradi i organizaciji zapisa ljudskog znanja i iskustva i preuzeti odgovornost za proizvodnju i korišćenje znanja. Ortega čak i sugerise nove bibliografske metode i tehnike za ovaj posao, među kojima je i „statistika ideja“. Ona podrazumeva hronološko praćenje nastajanja i širenja određenih saznanja, njihovih vrednosti i uticaja, opadanja i iščezavanja sa istorijske scene. Neke od ovih metoda slične su savremenoj veoma zastupljenoj citatnoj analizi.

Anticipirajući moguće primedbe na ovakvu zamisao nove misije bibliotekara, Ortega kaže: „I neka mi niko ne uputi glupu primedbu da će takva organizacija znanja biti napad na ljudsku slobodu... Kolektivna organizacija produkcije knjiga ima veze sa slobodom ni manje ni više nego regulacija prometa saobraćaja u velikim gradskim centrima“⁸.

Možemo zaključiti da je Ortegino poređenje kontrole protoka znanja i ideja sa nepristrasnom kontrolom saobraćaja sasvim u skladu sa njegovim shvatanjem čoveka, istorije i društva i verom u socijalnu misiju racionalne, disciplinovane i vrlo kulturne elite. Moglo se s pravom očekivati da će ideja o novoj misiji bibliotekara i pogotovu o višku knjiga i neophodnosti kontrole protoka ideja i znanja izazvati jednodušno protivljenje stručne javnosti. Međutim, Horhe Sosa i Majkl Haris, koji su istraživali uticaj i recepciju Ortegine misli u američkoj bibliotekarskoj teoriji i praksi, pokazali su da su njegovi stavovi izazvali brojne polemike i kontroverze, i imali značajan uticaj na definisanje strukture, funkcija i misije savremenih biblioteka i drugih informacionih ustanova. Suštinsko pitanje u pomenutim polemikama bilo je: kako obezbediti kvalitetnu selekciju informacija i publikacija, i u isto vreme izbeći opasnosti cenzure? Ova problematika zahtevala bi posebnu raspravu, te se zato vraćamo našoj osnovnoj temi i pokušajima da se danas pronađu nove i adekvatne strategije za rešavanje problema suviška informacija.

7 Sosa J. Harris M., Jose Ortega y Gasset and the role of the librarian in post-industrial America, *Libri 1*, Copenhagen 1991, str. 10-19.

8 Ibid., 17.

Putokazi kroz informacionu džunglu

Nema sumnje da je širenjem interneta i novih digitalnih medijskih tehnologija informaciona eksplozija doživela svoj vrhunac. Teoretičari su skovali različite metafore za fenomen suviška informacija, poput sintagmi *informaciona džungla* ili *informaciona mećava*, a pojavio se i niz novih disciplina, u čijem je središtu problem hiperprodukcije informacija poput informacionog menadžmenta, informacionog brokeringa ili upravljanja znanjem.⁹ Unutar ovih disciplina predložene su različite mere i strategije koje se primenjuju na ličnom, stručno-edukativnom i društveno-organizacionom nivou, sa ciljem da se poboljša efikasnost korišćenja informacija i smanji opasnost hiperprodukcije informacija. U pogledu karakteristika samih informacija zahteva se: postavljanje standarda kvaliteta (npr. relevantnost, sažetost), grupisanje, kategorizacija i organizacija informacija, postavljanje pravila u razmeni informacija, stvaranje informacionih brendova, korišćenje vizuelnih predstava, grafikona i slično. U pogledu informaciono-komunikacionih tehnologija posebno se podržava upotreba inteligentnih sistema za obradu informacija kako bi se lakše odredile prioritete informacije i obezbedili filteri kvaliteta. Veliki broj mera odnosi se na organizacioni nivo: standardizovati radne procedure, definisati pravila odlučivanja, podsticati timski rad, definisanje preciznih i jasnih ciljeva informacija, uvođenje sistema merenja kvaliteta tokova informacija, povećavanje kapaciteta obrade informacija, podsticanje direktne međuljudske komunikacije i slično.

Ipak, ma koliko to možda utopijski zvučalo, konačna brana protiv informacione lavine ostaje samo obrazovani i samosvesni pojedinac, čovek koji pored poznavanja informaciono-komunikacionih tehnologija raspolaže i informacionom pismenošću koja obuhvata ne samo pretraživanje i obradu informacija, već i njihovo kritičko procenjivanje i vrednovanje. Ostvarenje koncepta integralne informacione pismenosti može se razumeti kao afirmacija prosvetiteljske ideje o neraskidivoj vezi znanja, ljudske slobode i demokratije. I ovde nam kao pravi putokaz može poslužiti starogrčka mudrost: potrebna su nam i korisna samo ona znanja i informacije koje služe humanitetu i ljudskom dobru.

LITERATURA:

Bodrijar Ž., *Simulakrumi i simulacija*, Novi Sad 1991.

Koplston F., *Istorija filozofije: Grčka i Rim*, Beograd 1991.

9 Vitković B., Preopterećenje informacijama: kako naći relevantne informacije, *CM: časopis za upravljanje komuniciranjem* 12, Beograd 2009, str. 87-113.

Neizbit J., *Megatrendovi*, Zagreb 1985.

Sherra J., Philosophy of Librarianship, in: *ALA World Encyclopedia*, Chicago 1980, str. 316-317.

Sosa J. i Harris M., Jose Ortega y Gasset and the role of the librarian in post-industrial America, *Libri* 1, Copenhagen 1991, str. 10-19.

Vestheim G., Information or Enlightenment, *Scandinavian Public Library Quarterly* 4, Stockholm 1992, str. 12-17.

Vitković B., Preopterećenje informacijama: kako naći relevantne informacije, *CM: časopis za upravljanje komuniciranjem* 12, Beograd 2009, str. 87-113.

Željko Vučković and Gordana Stokić Simončić

University of Novi Sad, Faculty of Education, Sombor

University of Belgrade, Faculty of Philology -

Library and Information Science Department, Belgrade

DIGITAL WORLD AND THE PHENOMENON OF INFORMATION SURPLUS

Abstract

This paper examines the causes and consequences of the phenomenon of information surplus in the world of digital media technologies, with particular emphasis on the functions of libraries in the selection and evaluation of information content. As Baudrillard showed, we lived in a world with more and more information and less and less sense. The excess of information undermines the very communication, and thus the essence of sociability. Obviously, information networks and digital technologies are fundamentally changing our habits and experience, producing a new culture and new institutional models and social paradigm. However, we must keep a measure of caution and healthy skepticism before we start believing that new technologies automatically solve the puzzle of human history. In the digital world, we must ask: Where is the knowledge we lost with information? Where is the wisdom we have lost with the knowledge? The authors remind us of the Jose Ortega y Gasset's opening lecture at the Paris International Congress of Librarians and Bibliographers (1934) entitled *Mission of the Librarian*, and his statement that librarians have to leave the neutral position in the procurement, processing and organization of the records of human knowledge and take responsibility for producing and using knowledge. One could have rightly expected that the concept of redundant books and the necessity to control the flow of ideas and knowledge would trigger unanimous disapproval of expert circles. However, although Ortega's speech sparked numerous debates and controversies, it has had a significant impact on defining the structure, function and mission of contemporary libraries and other information institutions. The fundamental issue in these controversies is: how to ensure a high quality selection of information and publications and, at the same time, avoid the dangers of censorship?

Key words: *information abundance, information management, library, media, knowledge*